

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en de Krab

Oom Wiggily was aan het praten met de gladde aal die hij eerder had ontmoet.

"Je bent inderdaad glibberig," zei het konijn, "zo glibberig als een rubberen deurmat op een natte dag. Maar kijk eens naar dit ding dat ik heb opgegraven net voordat de vos naar me toe sprong. Ik denk dat het een diamant is, en zo ja, dan word ik rijk, en kan ik naar huis gaan om mijn kleine konijnenkleinkinderen, Sammie en Susie Kleinstaart, te zien." Toen liet hij het glimmende voorwerp dat hij in het zand had gevonden zien aan de gladde aal.

"Helaas! Helaas!" riep de aal verdrietig uit, terwijl hij naar het glimmende ding keek.

"Wat is er aan de hand; is het geen diamant?" vroeg het konijn.

Toen zei de gladde aal dit met een zangerige stem:

"Helaas, helaas, Het is maar glas.

Het is niet goed om op te eten.

Het is niet geschikt voor jou of mij.

Gooi het maar weg; Op een andere dag

Kan je geluk je pad kruisen."

"Ha, ik wist niet dat je verzen kon maken," zei het konijn verrast.

"Ik wist het zelf ook niet," antwoordde de aal. "Het is de eerste keer dat ik zoiets heb gedaan," en nogmaals

groef hij zijn staart in het zand, heel bescheiden en verlegen.

"Nou, als dat alleen maar glas is, in plaats van een diamant, kan ik het net zo goed weggooien," zei het konijn.

"Ja," beaamde de aal, en met een zwiep van zijn staart liet hij het glas de deinende oceaan in zakken.

"Nog meer pech voor mij," dacht het konijn, maar hij gaf niet op, en, afscheid nemend van de gladde aal, ging het konijn het strand op om weer naar zijn fortuin te zoeken.

Tegen die tijd was het gestopt met regenen en had hij de paddenstoelparaplu niet meer nodig, dus stak hij hem in het zand zodat de volgende persoon die langskwam eronder kon zitten en uit de zon kon blijven.

Nou, Oom Wiggily ging maar verder en verder. Hij zag de kinderen zwemmen en zandkastelen bouwen, en hij zag de vissers de zee op gaan om vissen en kreeften te vangen, maar nog steeds kon hij niets van zijn fortuin zien.

Toen, al snel, na een tijdje, niet zo heel lang, kwam het oude konijn op een plek op het zand waar een klein wit kaartje lag. En op het kaartje stond iets geschreven, dat luidde:

"GRAAF HIER EN KIJK WAT JE KUNT VINDEN."

"Ha, hum! Ik vraag me af wat dat betekent," dacht Oom Wiggily, terwijl hij op het zand ging zitten om uit te rusten. "Ik vraag me af of dat een truc kan zijn?" Hij was zo vaak voor de gek gehouden dat hij besloot nu voorzichtig te zijn. Dus keek hij om zich heen, maar hij kon niets zien dat op gevaar leek.

Zeker, er stonden wat struiken op het strand, een klein eindje verderop, maar er leek niemand in te zitten. En er was niemand op het strand in de buurt van waar het konijn was.

"Ik denk dat ik het er op ga wagen en ga graven," dacht Oom Wiggily. Dus legde hij zijn koffer en kruk opzij en begon met een schelp in het zand te graven. Dieper en dieper ging hij naar beneden tot hij iets hards begon te voelen.

"O, ho!" riep hij uit. "Ik denk dat ik er dichtbij kom. Dit moet een kist met goud of diamanten zijn die de piraten of rovers jaren geleden in het zand hebben begraven. Nu graaf ik hem op en word ik rijk. Dit is een gelukkige dag voor mij!"

Dus groef hij dieper en nog dieper tot hij iets zwarts en ronds gedeeltelijk had blootgelegd. Hij dacht zeker dat het een kist met goud was, en hij groef sneller en sneller, tot er plotseling iets in het zand gleed en in het gat rolde dat Oom Wiggily had gegraven, en voordat hij het wist, gleed hij naar beneden en daar zat hij, met één poot vastgeklemd onder een grote zwarte steen. Het was een steen die hij onder het zand had gevonden en helemaal geen kist met goud.

Eerst was hij te verbaasd om iets te zeggen of te doen, en toen, toen zijn voet hem pijn begon te doen, riep hij uit:

"O, jee! O, jee! Ik zit in een val, en ik kan er niet uit!"

"Nee, inderdaad, je kunt er niet uit!" riep een stem aan de rand van het gat, en, opkijkend, zag het konijn een grote wolf.

"O, heb jij dat kaartje daar in het zand gelegd, waarin je me zei te graven?" vroeg Oom Wiggily.

"Dat heb ik," antwoordde de wolf, terwijl hij zijn tanden liet zien in een zeer onbeleefde grijns. "Ik wilde je onder de steen vangen en dat is gelukt. De steen rolde uit het zand toen je diep genoeg had gegraven om hem los te maken, en nu zit je vast. Ik ga op je springen en je kietelen tot je ribben zeer doen."

Nou, Oom Wiggily voelde zich behoorlijk slecht toen hij dit hoorde, en hij wist niet wat hij moest doen. De wolf maakte zich klaar om op hem te springen, toen het konijn plotseling een stem naar hem hoorde fluisteren:

"Zeg, Oom Wiggily, vraag die wolf gewoon of hij een goede springer is. Hij zal zeggen dat hij dat is, en vraag hem dan of hij bovenop de ronde steen kan springen die hij op het zand bij het gat ziet. Hij zal zeggen dat hij dat kan, want hij is erg trots, maar in plaats van op een steen te springen, springt hij op mij, en dan prik ik hem met mijn scherpe staart, en dan rent hij weg. Dan help ik je los te komen."

"Maar wie ben jij?" vroeg het konijn, enigszins verbaasd.

"Ik ben de degenkrab," was het antwoord. "Ik lig hier boven op het zand, en ik lijk precies op een steen, en ik doe alsof ik er echt een ben. De wolf begrijpt mijn gepraat niet, dus het is veilig. Vraag hem maar om op me te springen."

Dus keek Oom Wiggily naar de wolf op, en zei:

"Meneer Wolf, aangezien je me toch gaat kietelen, zou je me dan willen laten zien wat een goede springer je bent voordat je het doet?"

"Natuurlijk!" zei de wolf, die erg trots was op zijn springen. "Ik spring waar je maar wilt, en dan spring ik naar beneden en haal ik je."

"Zeer goed," zei Oom Wiggily, langzaam en triestig, "spring dan maar op die ronde steen daar op het strand, alsjeblieft?"

"Dat zal ik," zei de wolf, en hij wist niet dat wat hij voor een

steen aanzag alleen maar de degenkrab was die erop wachtte om hem met zijn scherpe staart te prikken.

Dus nam de slechte wolf één grote sprong de lucht in, en hij kwam bovenop de degenkrab terecht, en de krab stak zijn scherpe puntige staart omhoog, en die kietelde de wolf zo erg in de ribben dat de wolf moest lachen of hij nou wilde of niet, en hij lachte zo hard dat hij een aanval kreeg, en dus kon hij het konijn niet pakken.

Toen groef de degenkrab het zand rond de steen weg, en hielp Oom Wiggily zijn been eruit te krijgen, en het konijn was veilig, en hij bedankte de krab, en huppelde weg en de wolf kreeg hem toch niet te pakken.